

lige Doctriner man ansaae for den rigtige. Regjeringen havde opstillet sin Doctrin, nemlig, at Udvidelsen af Grundlovsterritoriets Omraade kunde skee ved simpel Beslutning. Derfor kom jeg til at tale om Doctriner; naar jeg mener, at en Grundlovsbestemmelse er nødvendig, er dette naturligt ogsaa en Doctrin, men jeg har ikke ønsket at bringe denne Doctrin til Afgjørelse her. Jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at holde begge tilbage, men det er Regjeringen, som ved sit Udkast gjorde det nødvendigt for os at udtale, hvilken Doctrin vi ansaae for den rigtige. Derfor maa jeg tilstaae, at det rørte heller ikke mig, at den høitæredede Justitsminister udtalte, at det var ham piinligt at dvæle ved det Spørgsmaal, hvilken Form der skulde bruges, naar der engang blev Spørgsmaal om at henlægge mere Land under Grundlovens Omraade; det har ogsaa været mig piinligt, ikke blot fordi det er piinligt overhovedet at fæste Blikket paa disse Forhold, men ogsaa fordi jeg, som tidligere gjentagne Gange udtalt, finder, at det ikke her er Tid og Sted til at føre Forhandling om statsretlige Spørgsmaal af den foreliggende Slags. Jeg kan imidlertid for mit Vedkommende vise Ansvarer tilbage for at have foranlediget noget Saadant. Det ærede Ministerium kan umulig gaae ud fra, at Thinget skulde glide strax hen derover, stemme Ja og Amen til dets Udkast, uden at komme ind paa det Spørgsmaal, om det var en rigtig Form eller ikke; Regjeringen kunde ikke gjøre dette, uden at forudsætte en stor Sløvhed hos Thingets Medlemmer, da der efter det i forrige Sessjon Skete indeholdes grundig Anledning til en saadan Undersøgelse, blandt Andet i Regjeringens Motiver til det Lovudkast, der blev forelagt i sidste Sessjon. I selve disse Motiver opfattede Regjeringen det som tvivlsomt, hvorvidt der udkræves en Grundlovsbestemmelse, eller om ikke en simpel Lov skulde være tilstrækkelig; og det Argument, hvortil man i disse Motiver støttede sig for den Anskuelse, at simpel Lov er tilstrækkelig, maa anses gjendrevet ved de Forhandlinger, der fandt Sted sidst. Argumentet var, at man havde gjort noget Bignende igjennem Loven af 29de December 1850 angaaende Rigsdagsvalg paa Færøerne. At dette Argument

ikke slaaer til, forekommer mig tilstækkeligt paavist i forrige Sessjon af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Barberg). Nu siger jeg, at naar Regjeringen selv har udtalt, at det var tvivlsomt, om simpel Lov vilde være tilstrækkelig, kan det da forudsættes, at vi her skulde lade denne Ting passere, naar den kom frem, ikke ved en Grundlovsbestemmelse eller ved en simpel Lov, men ved en simpel Beslutning, der bragte Sagen ind paa et nyt Gebeet? Jeg skal minde om, at den Taler, der aabnede Forhandlingerne forrige Gang, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. Rimestad), begyndte med de Ord, at det kunde være høist tvivlsomt, om der ikke udbredtes en Grundlovsbestemmelse, eller om en simpel Lov var tilstrækkelig. Han kom til det Resultat, at da Regjeringen ikke havde fordret en Grundlovsbestemmelse, vilde han nøies med en simpel Lov. Nu ere vi komne et Skridt videre, nu fordrer vi ikke en 3 Gange gjentagen Behandling, som det skeer ved en Lov, men nøies med en simpel Beslutning. Jeg gjentager, at det vilde være formeget at forudsætte, at dette her skulde gaae hen uden den mindste Omtale eller Modstand, naar man virkelig vilde forcere Discussionen her i Salen, og ikke søge at forelægge den til et Udvalg. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. B. Rimestad) yttrede sidst, at det var af den Slags Spørgsmaal, som ikke trængte til nogen Forberedelse; det kunde meget godt forhandles og afstemmes her ved 2den Behandling; jeg tillader mig imidlertid at beholde den Anskuelse, jeg udtalte sidste Gang, at det er et Spørgsmaal, som ret vel egnede sig til Drøftelse og Forhandling i et Udvalg, før det kom til Forhandling her i Salen. — Hvad selve Spørgsmaalet angaaer, da forekommer det mig egentlig ikke, at de Argumenter, man har anført mod min Opfattelse, have nogen særdeles Vægt. Den Indvending, som den ærede Justitsminister gjorde, at man ikke engang kunde vide, hvilken Form man skulde give en Grundlovsbestemmelse som denne, der som der foretoges grundlovmæssig Behandling, har jeg ikke rigtigt forstaaet; det forekommer mig, at Bestemmelsen kunde i alt Væsentligt